GÁBORÉLET

2024 ÁPRILIS

Iskolánkban járt Wunderlich József színművész

❖ **Képek a március 15-i ünnepélyről**

TARTALOMJEGYZÉK

Szeszélyes április 3

Ifi szemmel 4

Régen volt, hogy is volt 5

A hónap sztárja iskolánkban: Wunderlich József 7

Ismerd meg a régi tanárokat! 8

Tavaszi szünet……11

A hónap könyve..... ….12

Az én hangszerem……13

Az én sportom...……..14

A hónap tanulói……15

Ti mondtátok; A hónap vicce 16

Aktuális……17

A bigyók (2. rész)……..…..18

Életképek 19

Gáborélet iskolai folyóirat 2023/24 (XII. évfolyam, 105. szám)

Főszerkesztő: Erdős Levente

Szerkesztők: Mészáros Maja 8.a, Radák Dóra 8.a, Nguyen Thanh Long 8.c, Lehner Patrick 8.a, Galgóczi Marcell 5.a, Kovács Bence 7.a

Címlap és Életképek szerkesztő: Sarmasági Andrea

Kispesti Gábor Áron Általános Iskola

facebook oldalunk: https://www.facebook.com/kispestigaboraron

Instagram oldalunk: https://www.instagram.com/gaboriskola/

Szeszélyes április

Kedves Gyerekek!

Eltelik az április, túl vagyunk már a húsvéton és a tavaszi szüneten, és a szeszélyes időjárás után már remélhetőleg hamarosan valóban itt az igazi tavasz, és közeleg a várva várt nyár! Bizony, nektek is gondolnotok kell az év végi bizonyítványra is, úgyhogy hajtsatok rá ebben az utolsó közel két hónapban, hogy a nyarat egy arcokra mosolyt csaló, örömet okozó bizonyítvánnyal a kézben kezdhessétek! Természetesen ne feledjétek a havi versenyeket se, szerezzetek minél több dicsőséget magatoknak és a sulinak is! Szerencsére az elmúlt hónap is bővelkedett szép versenyeredményekben, melyekhez ez úton gratulálunk! Az „Aktuális" rovatban pedig meg is találjátok az eredményeket. Neves sztár látogatott el iskolánkba, a Pál utcai fiúk musical Bokája, Wunderlich József színművész. E havi lapszámunkban kiemelkedő szerepet kap ez a látogatás és a március 15-i megemlékezés. Egyik diákunk leírta, hogyan telt a tavaszi szünete, egy volt diákunk pedig a régi tanárairól írt, melyek közül vannak, akik már nyugdíjba vonultak, de vannak, akik még mindig aktívan tanítanak. De természetesen jelentkeznek a szokásos rovataink az „Ifi szemmel", a „Régen volt, hogy is volt…", „A hónap könyve", „Az én sportom", „Az én hangszerem", „A hónap tanulói" és természetesen a vicces „Ti mondtátok…" , illetve „A hónap vicce" rovatok is. Mindenkinek jó tanulást, legyetek sokat a szabadban, vigyázzatok az egészségetekre, és persze olvassátok a suliújságot, hiszen a Gáborélet rólatok és Nektek szól!

Erdős Levente

IFI SZEMMEL

Lossó Bálint

A tanulmányaimat a Kispesti Gábor Áron Általános Iskolában 2021-ben fejeztem be, jelenleg pedig a BMSZC Puskás Tivadar Távközlési- és Informatikai Technikum padjait koptatom, Informatikai Rendszer- és Alkalmazás-üzemeltetői szakon. Szabadidőmben általában valamilyen művészeti tevékenységet végzek, ez mostanában főleg 3D modellezés, de másik nagy szenvedélyem a programozás is. Szeretem a kreatívkodás és problémamegoldás nyújtotta kihívásokat. Az ifiskedés kifejezetten régóta vonzott, de főleg a 8.-os táboromban kerültem közelebb mind az ifikhez, mind a hangosításhoz. Az ifikre nagyon régóta felnéztem, hiszen mindig is érdekelt, hogy milyen lehet a másik oldalról például egy program lebonyolítása vagy felügyelése. Akkor még nem tudtam, hogy valójában mennyi munka is van egy-egy iskolai program mögött (Pl. suli-buli, tábor). Mint mondtam, a 8.-os táboromban kezdett el izgatni különösebben a hangosítás, valamint DJ-skedés. Azóta elkezdtem zenélni, gitáron tanulni, itthon zenéket keverni és hasonlók. Így csöppentem bele már első ifi évemben a hangosításba, amit azóta is folytatok, és nagyon élvezem csinálni is, hiszen ez a programok jelentős részéhez elengedhetetlen. Emellett általában kiveszem a részemet a programok lebonyolításából, megszervezéséből, valamint az ifi táncokból is. Számomra az ifiskedés egy olyan boldogságérzetet nyújt, amit soha nem gondoltam volna, hogy érezni fogok. Amikor hosszas szervezés és egy fárasztó lebonyolítás után leülhet az ember, és azt mondja, hogy: „Na ezt megéri csinálni!” – annál jobb érzés nincs. Látni a gyerekek arcán, hogy élveznek valamit, amit mi hoztunk létre, mi csináltuk. Időt-energiát fektettünk bele, és mindez kifizetődik. Leírhatatlan.

RÉGEN VOLT, HOGY IS VOLT…

Sok idő telt már el azóta, amióta a Gábor Áron Általános Iskola először megnyitotta kapuit. Ahogy teltek az évek, úgy mentek és jöttek a diákok, akik közül a legtöbben még ma is szívesen emlékeznek vissza az itt töltött évekre. Ezúttal Kajtár Balázs, a Fő utcai épület volt diákja mesélt nekünk.

Mikor járt ide, és ki volt az osztályfőnöke?

Szinte az összes óvodatársammal Kórádi Gáborné, Kriszta néni osztályában kezdtük meg általános iskolai tanulmányainkat 1987-ben. Negyedikben Gulyás Lászlóné, Rita néni vette át az osztályt. Egy kisebb kitérőt követően az ötödiket már a matematika tagozatos osztály harmadik etapjában, Kertész Ica néni osztályában kezdtem, és innen ballagtam el 1995-ben.

Mennyiben volt más akkoriban az iskola és a tanítás?

Alsós korunkban az A-B hét nem csak azt jelentette, mit kell a táskába pakolnunk, hanem azt is, hogy délelőtti vagy délutáni tanítás lesz az adott héten. A mi időnkben volt úszásoktatás, a Wekerle-telepre jártunk úszni. Apropó Wekerle, abban az időben mi nem a Kós Károly térre mentünk ki játszani, hanem a többség által Petőfi térként ismert parkba. Azidőtájt a tér még tele volt a legkülönfélébb, nem EU-konform játszóeszközzel, de azért csak túléltük valahogy. 1987-ben még Gábor Andor nevét viselte az iskola, de félidőben nemcsak az osztályfőnökeim cserélődtek le, hanem az ország államformája is átalakult, ami elég sok változással járt mindenki életében. A Fő utca táblacseréjét az iskola átnevezése is követte. Számunkra viszont lényegesebb változás volt, hogy mi lehettünk az első osztály, amely az orosz helyett már angolt kezdett tanulni, Zoli bá' iránymutatása szerint. Az iskola a ballagásomat követően vette fel a ma is használatos Kispesti Gábor Áron Általános Iskola nevet. Az ablakokat tekintve az épület kinézete eddigre érte el a ma is ismert formáját, mivel korábban régi, fakeretek voltak, amelyek színe pontosan ugyanolyan zöld volt, mint a meglévő ajtóké. A suli előtt végig nagy nyárfák álltak, melyekből mára már csak négy maradt meg. Az udvaron volt még egy kisebb kajiba a gazdasági irodával szemben, talán szerszámos tároló lehetett. A bitumenezett udvaron akkor még csak két, kisméretű focikapu állt. A dobogó már akkor is ott állt, viszont a mellette található liftnek még híre-hamva sem volt. Akkoriban az ebédlő feljárója sem volt még akadálymentesített. A belső kialakítás már a mi időnkben is sokat változott. A nyolcvanas évek végén még olajkályhákkal fűtötték a termeket. Az

egyébként technikatanár Feri bá' járta végig reggelente az épületet és töltötte fel azokat télen. Egy korábbi interjúban már olvastam, hogy az olaj jellegzetes „illata" másnál is emlékezetes maradt. Pár évvel később ezeket a kályhákat lecserélték, és kialakították a központi fűtési rendszert. Emlékszem, amikor a tetőn keresztül, darus kocsival emelték be az új kazánokat. Az udvari kis épület is megvolt, a most is használt osztálytermekkel. A bal oldali terembe szinte csak rajz órára jártunk, míg a jobb oldalon a satupados technika terem volt. Alsós koromban a kis épülettel szemben lévő ebédlő még másként nézett ki. Akkoriban nem volt még fixen kialakított gipszkarton fal. Helyette egy fából készült, ablakos, harmónikaszerűen nyitható ajtósor választotta el a két termet egymástól. Ezt teljesen ki is lehetett nyitni, amely farsang idején felettébb hasznosnak bizonyult.

Milyen más - ma már különlegesnek mondható - szokások, események, rendezvények voltak akkoriban?

Én még voltam kisdobos. A kék nyakkendő még az ünnepi viseletünk része volt. Valamiért nagyon ódzkodtam az úttörőségtől, és hálát adhattam az égnek, hogy megúsztam a vörös változatot belőle. A kötelező köpennyel szerencsére ugyanígy jártam. Szintén nem tartozott a kedvenc viseleteim közé, főleg a teljesen műszálas változatokat utáltam. Nem voltam soha nagy táborozó, de akik jártak a bélapátfalvi nyári táborban, mindig nagy örömmel és szívesen emlegették az ott átélteket. Az osztálykirándulásokat viszont szerettem, szerencsére jó volt a közösségünk, igaz, az első komolyabb osztálytalálkozóra több mint 20 évet kellett várni. Az iskolai programok közül engem jobban érdekeltek a beltéri változatok – ilyen volt a farsang is -, mivel itt hozzá lehetett férni olyan technikai vívmányokhoz is, mint például a VHS videómagnó és a számítógép. Ezek a rendszerváltás idején ritkaságszámba mentek. Amúgy meg kockától ne is várjon mást az ember! Megjegyezném, hogy esetemben ez az idő egyáltalán nem ment kárba, mivel nekem a hobbim egyben a munkámmá is vált. Farsanghoz visszatérve, az nagyjából úgy zajlik ma is, mint 30 évvel ezelőtt, csak most már én fizetek a tomboláért, az üdítőért és a kókuszgolyóért…

Miért szeretett ide járni?

Az eddig leírtak alapján talán nem lesz meglepő a válaszom: mindenért. A miliő, a társaság, a hangulat, valamint, mert az iskola egy biztos pont volt mindvégig. Az egész intézmény úgy működik már lassan 100 éve, mint egy nagy családi ház, ahol igazából csak a generációk váltják egymást.

A HÓNAP SZTÁRJA ISKOLÁNKBAN:

WUNDERLICH JÓZSEF

Két évvel ezelőtt az osztályunk csinálta a karácsonyi műsort. A covid miatt ez online módon zajlott, és Andi néninek hála, ez a felvétel eljutott Wunderlich József színművészhez is, akinek annyira megtetszett ez az előadás, hogy azt mondta, mindenképp találkozni akar velünk. Igaz, kicsit csúszott ez a találkozás, de megérte várni rá, mert egy márciusi délelőttön eljött hozzánk az iskolába, bejött hozzánk órára beszélgetni kicsit. Kérésünkre adott néhány jótanácsot a felvételivel kapcsolatosan, hisz épp a szóbelik előtt álltunk. Ajándékba készítettünk neki pár festményt, amiket boldogan magával vitt. Elhozta magával gitárját, így énekeltünk vele, természetesen a Pál utcai fiúk musicalből, a Mi vagyunk a grund c. dalt. A tanóra végén együtt énekelve vonultunk végig az iskola folyosóin, sok gyerek csatlakozott, majd az udvarra is kimentünk, és ott adtunk egy mini koncertet. Utána sokan fotózkodtak vele a folyosón. A következő tanórában pedig átment a Fő utcába, és ott szintén meglátogatott egy osztályt. Nekem az tetszett Wunderlich Józsefben leginkább, hogy van humora, nagyon lazán viselkedett, jókat lehetett vele poénkodni. Élőben is ugyanolyan jól énekel, mint ahogy azt a klipben is hallottuk. Összegezve egy kedves, vicces, jó énekes látogatott el hozzánk, mindenkinek egy élmény volt vele találkozni.

Mészáros Maja (8.a)

Ismerd meg a régi tanárokat!

Iskolánk Fő utcai épületében 1987-1995 között tanuló Kajtár Balázs emlékezett vissza az akkori tanárokra, és vannak, akik még ma is iskolánkban tanítanak.

Szentirmai Gyuláné (Jutka néni) – *igazgató:*
Öröm az ürömben, hogy – szerencsére - nem sok dolgom volt vele, de ő szerintem sokunk szemében egy nagyon határozott és szigorú nő volt, akitől jobb volt megtartani a három lépés távolságot. Nyolcadikban az osztály egy részének ez nem jött össze…

Kórádi Gáborné (Kriszta néni) - *alsós tanító:* Már nyugdíjba ment, osztályfőnököm volt harmadikig, nagyon kedveltem. A matek tagozaton a lánya az osztálytársam lett, sőt, ő később tanított is itt az iskolában.

Gulyás Lászlóné (Rita néni) - *alsós tanító*: Negyedikben volt az osztályfőnököm. Sajnos vele kapcsolatban egy kevésbé kellemes emléket őrzök, ő volt az, aki elvitt az ügyeletre, miután az iskolaudvaron sikeresen eltörtem a csuklómat. Valamint ezzel sikerült is beállítanom azt a kilenc napos hiányzásomat, amit 8 év alatt összesen produkáltam.

Molnár Edit – *tanító:*
Mea culpa, de őt csak egy nemrég megtalált negyedikes fotónkon ismertem fel. Azóta azért jobban megismerkedtünk, mert már lassan két éve a kisebbik lányom osztályfőnöke.

Juhász Árpád és Szatmári András - *testnevelés, földrajz:*
Kettejük közül igazából Árpi bá' tanított. Őt már az iskolába kerülésem előtt is ismertem, mivel a fiával már az óvoda óta barátok voltunk. A tanár úr tartotta a sakk-szakkört is, amelyet én is szívesen látogattam. Sokszor helyettesítették egymást, ha jól emlékszem, a párhuzamos osztálynak András bá' volt az osztályfőnöke. Többször kivittek minket a Zoltán utcai-, illetve a KAC pályára, mai nevén a Tichy Lajos Sportcentrumba is. Az egyik emlékezetes óra az volt, mikor az 1992-es barcelonai olimpiából írtunk dolgozatot tesi órán. Az osztály fiú tagjaiként - a kilencvenes években - szinte kivétel nélkül mind kosár-lázban égtünk. Ezért nem okozott gondot számunkra az egyik kifejtendő kérdés: *„Sorold fel a Dream Team tagjait..."*

Kis színes, hogy megjelent akkoriban egy Kosárvarázs című könyv - szerintem sokaknak virított akkortájt a karácsonyfa alatt –, aminek a fordítója későbbi középiskolai angoltanárom volt. Kicsi a világ...

Somogyi Zoltán - *angol, biológia:* Ezzel el is jutottunk Zoli bá'-hoz, aki, mint korábban említettem, egy ideig az egyetlen angoltanár volt az iskolában. Ő sem volt kivétel abban a tekintetben - mint sokan mások a rendszerváltás idején -, hogy párhuzamosan tanulta és tanította az „új" idegen nyelvet. Itt ragadnám meg az alkalmat, hogy kihangsúlyozzam a nyelvtanulás fontosságát! A jelenlegi munkahelyemre fel sem vettek volna, ha nincs meg a megfelelő nyelvtudásom. Ebbe igenis érdemes időt és energiát fektetni, mert a nyelvtudással kinyílik a világ. Nem szabad félni a használatától, a "túloldalon" ugyanúgy félnek attól, hogy nem értenek meg titeket...Továbbá megjegyezném, hogy nagyon jól jön, ha az embert 5 évig ugyanaz a tanár taníthatja. A középiskolai éveim alatt öt különböző tanárom volt, ami cseppet sem könnyítette meg a helyzetemet. A tanár úr biológiaóráit is kedveltem, minden területen megvolt a saját, egyedi stílusa. Az utóbbi években egy újabb – a mi időnkben még nem köztudott – oldalát ismerhettem meg, mivel az idősebbik lányom taekwondo edzője lett.

Vilcsek Ferenc - *technika:* Ő egy intézmény volt az intézményben. Ránézésre egy mindig mogorva, tekintélyt parancsoló ember volt, de azért gyanítani lehetett, hogy ez csak külsőség. Több szakkört is tartott, bár én csak a biciklis témájúra emlékszem, amit gyakran hirdetett. Emlékeim szerint még külön nevet is adott a bicajának, amivel naponta bejárt. Az azonban a mai napig talány számomra, hogy a rengeteg, egyéb dologra felhasznált órai időnket neki, vagy a folyton anyaghiánnyal küzdő, éppen zárva tartó központi raktárnak köszönhettük -e…

Kertész Ilona - *matek, fizika:* „AZ Ica néni" is egy meghatározó alakja volt a Gábor iskolának. Most már ő is a nyugdíjas tanerők táborát erősíti. Lehetőségem volt nemcsak tanárként, hanem osztályfőnökként is megismerni őt. Vele kapcsolatban csak jó dolgokra tudok visszaemlékezni. Mint említettem, én egy kicsit kacskaringósabb úton kerültem a matekos osztályba, de szerencsére – és az ő támogatásával is – sikerült helytállnom minden téren, sőt, egyes területeken talán ki is emelkednem. Ezekben az években az informatika oktatás még eléggé gyerekcipőben járt, főleg az általános iskolai szinten. Ez a mi sulinkban sem volt másképp. A géppark jelentős részét főleg C64-esek és néhány XT és AT gép adta. Ica néni úgy látta, érdemes lehet beiktatni néhány informatika órát is. Ezért aztán pár matek óra „rovására" kipróbálhattuk,

mire is lehetne használni ezeket a gépeket. Mivel ő a Basic nyelvet ismerte, azon kezdtük a gyakorlást. Néhányan az osztályból – köztük én is – hamar belelendültünk a témába, és kis idő múlva már kevésnek bizonyultak az órai anyagok. A lökést mégis ez adta meg számomra, és elmondhatom, hogy jó pár évvel később még mindig szoftverfejlesztéséből élek. Sosem voltam versenyző típus, így az ilyen irányú eredményeimről nem tudok beszámolni. Azt azért megemlíteném, hogy az itt megszerzett matek tudásom már hetedik osztályban elég volt arra, hogy az akkor középiskolát elkezdő unokatesómnak segíteni tudjak az ottani tananyag megértésében. Tapasztalataim alapján az itt megszerzett érdemjegyek egy magasabb szintű oktatási intézményben is pontosan ugyanannyit értek. Így sokkal könnyebb volt az átmenet a középfokú oktatásba. Sok középiskolai osztálytársamról derült ki, hogy az általánosból hozott ötös osztályzatuk, azon a szinten, már csak hármast ért…

Dessewffyné Szabó Erzsébet - *magyar:* végül, de nem utolsó sorban, igazgató asszony az összekötő kapocs jelen és múlt között. Az összes tanárom közül vele „küzdöttem" a legtöbbet. No, nem emberileg gondolom, hanem mint magyar nyelv és irodalom szakos tanár versus halandó diák. Elég erősen ellenállt a reál énem a humánnak, noha az év végi bizonyítványom jegyeit tekintve ott ennek nyomát sem lehetett látni. Szerencsére az ellenőrzőim pedig már nincsenek meg…régi, szép, KRÉTA-mentes világ. Miért is kapocs? Már az előtt is itt tanított, mielőtt én az iskolába kerültem volna, és még mindig itt van. Sőt, már mindkét lányomnak ő az igazgatója. Vele futottam össze a legtöbbször a ballagásom óta, és ő rögtön megismert. A beszélgetéseinket szinte ugyanott tudtuk folytatni, ahol akár évekkel korábban abbahagytuk. Meglátásaink a világ dolgairól meglehetősen hasonlóak, tehát az évekig tartó közös munka végül csak meghozta a gyümölcsét.

A legfontosabb, amit az ő óráin megtanultam, hogy értsük is meg, amit olvasunk! Még azt is, ami le sincs írva. Sőt, leginkább azt!

Ezt azért is hangsúlyoznám, mert a mai világban nagyon sok a felénk áramló információ. Azt kell megtanulni, hogy mindezeket képesek legyünk szűrni és a lényegre fókuszálni.

További tanáraim voltak:

Hartai Gyuláné (Ági néni) – rajz

Kardos Márta - történelem

Pados Ferencné (Marika néni) – történelem

Kinyik Mariann - ének-zene

Kárpátiné Dudás Gabriella – földrajz

Sólyom László – kémia

A tavaszi szünet

Idén a tavaszi szünet jó hosszú volt, mióta én iskolás vagyok, sose volt még ilyen hosszú.

Most nem utaztunk el, de a szüleimmel valami nagyon izgalmasat találtunk ki. Van a papámnak Vasad mellett egy tanyája. Igazi öreg tanya. Régen a dédnagypapámé volt, és akkoriban volt neki vagy száz disznója és sok-sok csirkéje. Mióta nincs a dédnagypapa, azóta az én papám nem tartott állatot, csak a földet gondozta. De most, hogy ő nyugdíjas, és mi elég nagyok vagyunk, az öcsémmel kaptunk 10 szárnyast. 1 tyúkanyót, akinek a neve Juliska lett, és 9 naposcsibét. Izgalmas volt, mert kaptunk volna egy kakast is a nénitől, akitől vettük, de a kakas meglógott, így őt nem tudtuk elhozni. A szüleim nehezen fogják meg őket, de nekem mindig elsőre a kezembe ugranak.

A csibék miatt a szünetben sokat jártunk ki a tanyára. Etetni, itatni, gondozni őket. Mivel most van a tavaszi munkák elvégzése, ezért nagyon sokat segítettem Tatának a munkában: kapáltam, gereblyéztem, soroltam a krumpliföldön. Kemény munka volt a földművelés, de nagyon jó érzés volt, hogy segíthettem. A hátsó kertet például már egyedül gereblyéztem. Gyümölcsfákat is ültettünk, az öcsémmel választhattunk saját fát, nekem körtefám van, Öcsinek meg almafája.

A csirkéim még zárt helyen vannak, mert nagyon picik, és még hideg is előfordul, de ha kicsit nagyobbak lesznek, és befejezzük a csirkeól felújítását, akkor odakerülnek. Azon is sokat dolgoztunk a papámmal. Már alig várom, hogy megnőjenek, és tojást tojjanak. Nagyon szeretem a tojásrántottát.

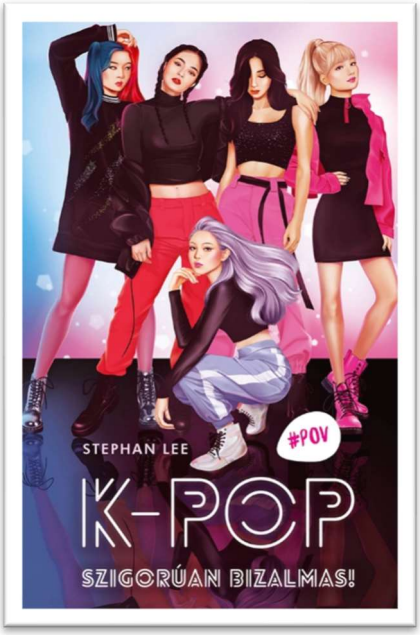
A húsvét is nagyon jól telt, persze akkor is csirkéztünk, de emellett tojást festettünk, sonkát főztünk, tojásvadászat volt a kertben, és hétfőn öcsémmel locsolni is voltunk. Az utcánkban lakó barátokkal is jókat játszottunk. A nyuszi idén Nerf puskákat hozott nekünk, ami jó móka volt a tanyán két munka között.

Jó volt a szünet, igaz, hogy hosszú volt, de hamar elrepültek a napok. Már alig várom, hogy jöjjön a nyár!

Galgóczi Marcell (5.a)

A HÓNAP KÖNYVE

Stephan Lee: K-Pop – Szigorúan bizalmas!

Candace Park mesterien játssza a szerepét, ő a tökéletes, engedelmes koreai-amerikai diáklány. De a valódi tehetségét – a hangját – mindenki elől elrejti. Amikor beválasztják az egyik leghíresebb K-pop cég első lányegyüttesének gyakornoki programjába, végre lehetősége nyílik arra, hogy megmutassa magát a világ előtt. Ám, a K-pop gyakornokok élete nehezebb és kimerítőbb, mint azt valaha gondolta volna. Szöulba költözik, ahol próbál ellavírozni a hierarchiák és új szabályok bonyolult rendszerében. Mi a legfontosabb előírás? Nincs randizás, ami elég hamar lehetetlen küldetéssé válik. Minél közelebb kerül a rivaldafényhez, annál bonyolultabb elkerülni a botrányokat. Csak egy kérdés marad a végén: megéri?

Ha azt mondja nekem valaki, hogy lesz olyan könyv, ami bemutatja, legalábbis megpróbál betekintést adni abba, milyen K-Pop Idol gyakornoknak lenni, nem hiszek neki. Aztán meg szembejött velem a boltban, és amint megláttam rajta a hatalmas K-Pop feliratot, rögtön tudtam, hogy nekem ez kell! És nem bántam meg! Ebben a könyvben minden benne van, ami csak egy K-Pop rajongónak kell. Sok-sok koreai kifejezés, ami, bár néha furcsa volt olvasni kicsit magyarosítva, mégis jól esett, hogy belekeverte az író. Elég jól mutatja be, milyen a gyakornokok élete, legalábbis nekem nagyon tetszett. A fanatikus (őrült) rajongókról is volt szó, hogy mennyire tudják rontani az idolok életét. K-POP fanként én nagyon élveztem, hogy ennyi banda van említve a könyvben. A K-POP szótár nagyon kreatív lett, még én is tanultam pár dolgot. Hatalmas kedvencem lett ez a könyv. Mindenkinek, tényleg mindenkinek ajánlom!

Radák Dóra 8.a

AZ ÉN HANGSZEREM

Lehner Patrick – dob

A dobolást 3 éve űzöm, először csak a kíváncsiság hajtott, majd annyira megszerettem, hogy életcélommá vált, hogy profi dobos váljon belőlem.

A dob nem a legnépszerűbb hangszer, mivel körülményes, és a nehézsége miatt is sokan feladják a tanulását. De aki kitartóan gyakorol, az fantasztikus dolgokat tud elérni általa.

A dobolás az elején könnyűnek tűnhet, mivel teljesen mindegy, hogy fogod a dobverőt, vagy hogy ütsz le egy hangot. Viszont a későbbiekben (és általában itt szokták feladni az emberek) jönnek a technikai gyakorlatok. De bármilyen nehéz is, zenei alaptudás nélkül is el lehet kezdeni a tanulását.

Ha valaki bérházban, szomszédokhoz közel lakik, annak nagyon nagy segítséget nyújthat az elektromos dob, hiszen egy fülhallgatóval bármikor lehet gyakorolni, mivel az nem hangos, így nem zavarja a szomszédokat.

Az akusztikus (hagyományos) dob általában egy pergődobból, három tamból, egy lábcintányérból, egy ride oldalsó cintányérból és egy beütőből áll. Emellett az alap dobszetthez lehet több cintányért és egyéb dobkiegészítőket tenni.

Az a dob szépsége, hogy végtelen mennyiségű hangot tud az ember lejátszani, hiszen mindegyik tam és cintányér más hangot ad ki, melyeket lehet hangolni is.

Az én otthoni dobszettemen is van egy splash nevezetű, nagyon kicsi cintányér, amivel még érdekesebbé tudom tenni a játékot.

A dobolást mindenkinek ajánlom, hiszen a zene örömöt okoz, és százszor nagyobb ez az öröm, ha a zenét el is tudja az ember játszani, nem csak hallgathatja.

AZ ÉN SPORTOM

Nguyen Thanh Long – kosárlabda

A kosárlabdát másodikos korom óta szeretem, és akkor is kezdtem el kosarazni. Összesen 6 évet kosaraztam eddig, és tervezem folytatni is ennek a sportnak az űzését. Én először a régi iskolámnak a csapatában kosaraztam, de a költözésünk miatt iskolát váltottam, így már a Kispesti Gábor Áronba járok, és emiatt csapatot is váltottam, a Darazsakba igazoltam ötödik osztály félévétől hetedik osztályos korom elejéig. Azért hagytam abba egy kis ideig a kosárlabdázást, mert a felvételihez előkészülő teendőim voltak. Most éppen a Ferencvárosi Torna Club egyesületében kosarazom. A kosárlabda egy olyan labdajáték, amelyet két ötfős csapat játszik. Mindkét csapatnak az a célja, hogy a labdát az ellenfél kosarába dobja, valamint megakadályozza a másik csapatot a labda megszerzésében, illetve kosár elérésében. Egy-egy kosár elérése után pontokat kapnak a csapatok. Egy kosár alapvetően két pontot ér. Ha távolról, a hárompontos vonalon túlról érik el, akkor három pontot, ha büntetődobásból szerzik, akkor csak egy pontot jegyeznek fel érte. A mérkőzést az a csapat nyeri meg, amelyik a mérkőzés végére több pontot ér el. Döntetlen eredmény nincs a kosárlabdában. Ha a mérkőzés végén egyenlő az állás, akkor hosszabbítás következik ahányszor csak szükséges a győztes eldöntéséhez. Ez alól egy kivétel van, ha a csapatok oda-visszavágó mérkőzést játszanak. A kosárlabda egy aktív sport, ami mentálisan és fizikálisan is erősít, és a csapatjáték módokat is fejleszti. A kosárban az a jó, hogy a precizitásodat, egyensúlyodat és az ügyességedet fejleszti. Ezáltal az egészséges életmódban is segítséget nyújt ez a sport.

A hónap tanulói

márciusban

Vágó Anna 1.b

A tanulás azért fontos, mert okosabb leszek tőle, és megtanulok mindent, amit a felnőttek tudnak. Otthoni tanulásnál szüleimtől kapok matricákat a feladok megoldásáért. Kedvenc tantárgyam az olvasás, a matematika, az ének és a technika. Hetente kétszer járok takewondo edzésre, és a Mágnes társulatba színjátszó szakkörbe, illetve sakk szakkörre is. A kerületi vers- és prózamondó versenyen izgatott voltam, és nagyon örültem, hogy Ági néni kiválasztott. A versenytársaim is rendkívül ügyesek voltak, így különösen örülök a második helyezésnek. Minden családtagommal, még a kutyusommal is nagyon szeretek játszani, kirándulni, házimunkában segíteni. Még nem tudom mi leszek, óvónő, rendőrnő, gyermekorvos, esetleg építészmérnök. Mindenki nagyon kedves körülöttem, jó érzés ebbe a suliba járni. Az iskolában nagyon sok új dolgot lehet tanulni, és élvezem a sok tudást, amit kapok.

Végh Andor 4.a

Azért kell tanulni, hogy sikeresek legyünk az életben. Szüleim is mindig mondják, hogy tanuljak, ők is magas szinten tanultak, ezzel is motiválnak engem. Kedvenc tantárgyam a matek és a magyar. Délutánonként sakkra és úszásra járok. A kerületi vers- és prózamondó versenyen második helyezett lettem. Nagyon jól megtanultam a versem, ezért nem izgultam annyira, illetve többször is részt vettem már ilyen versenyen, de ezen kívül matek vagy más magyar versenyeken is szívesen indulok. Szabadidőmben olvasok vagy képregényeket készítek. Itt a suliújságban is olvasható már A bigyók c. képregénysorozatom. Felnőttként szerintem művész leszek, mert a szüleim is azok, talán színész leszek, mert szoktam filmforgatásokra járni szereplőként. Jó ide járni, mert sok barátom van itt, akiket már óvoda óta ismerek.

TI MONDTÁTOK…

„A földesúrnak nagyobb volt, a jobbágynak kisebb…”

„Törökország fővárosa Aranka…” (Ankara helyett)

„Nincs nálam munkafüzet, nem hoztam grafitot és radírt sem.” Akkor mit hoztál magaddal iskolába??? *„Focilabdát, de elvették, mert a falat rúgtam vele…”*

A HÓNAP VICCE

„Pistike, mondj egy ritka európai állatfajtát!

- Tigris.

- De Pistike, a tigrisek Ázsiában élnek.

- Éppen ezért olyan ritkák Európában…”

Kovács Bence 7.a

Aktuális

Márciusi versenyeredmények:

Kerületi vers-, próza- és mesemondó verseny:

Dudás Zoltán (3.b) - **arany minősítés**

Végh Andor (4.a) - **ezüst minősítés**

Vágó Anna (1.b) - **ezüst minősítés**

Fülöp Viktória (3.b) - **bronz minősítés**

Kispesti Matematikai Verseny:

Benedek Olivér (8.c) - **1. hely**

Bede Anna Orsolya (7.c) - **1. hely**

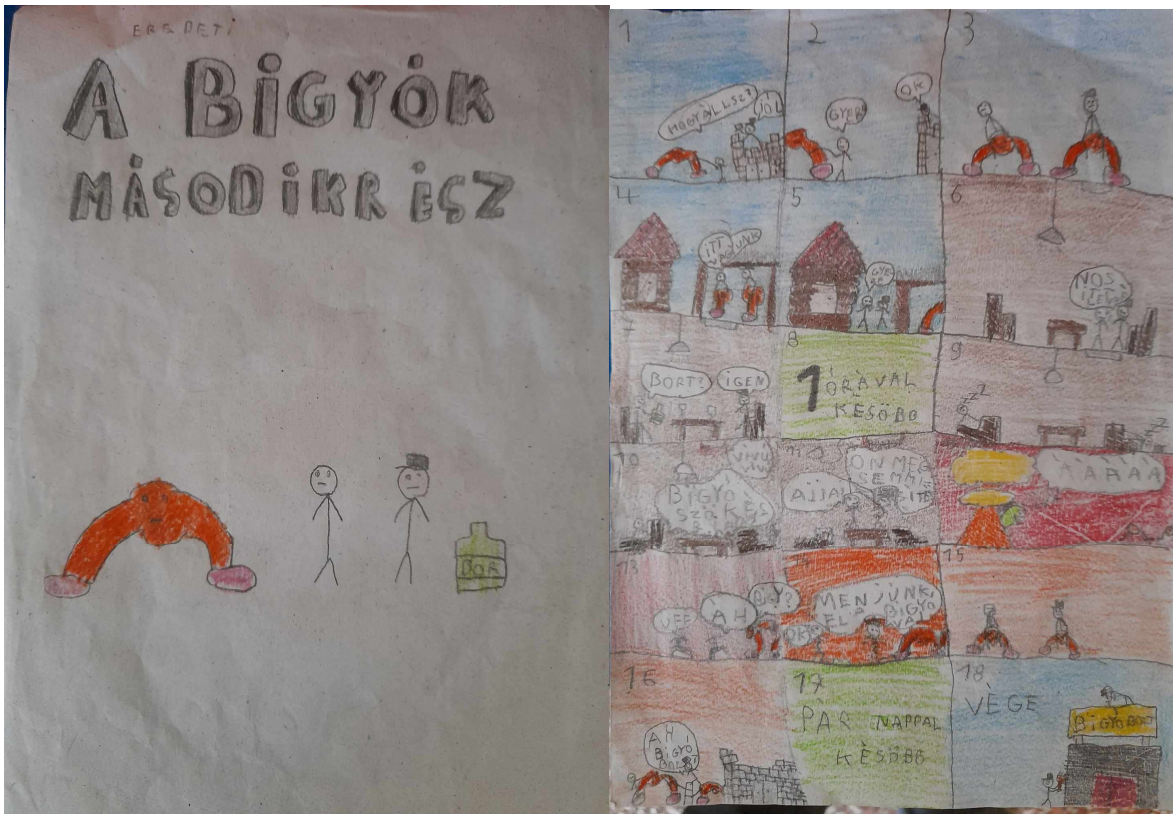
Kovács Krisztián (7.c) - **2. hely**

Hebe Mindent a macskákról országos projektverseny:

Nagy Lili (3.b) - **4. helyezés**

ERED ETI
A BIGYÓK
MÁSODIKRA ÉS
BOOM
1
MÉGHOGY ÍL SZ?
JÓL
GYERE
OK
ITT JUNK
GYE
NOS ITT
BORT?
IGEN
1 ÓRÁVAL KÉSŐBB
BIGYÓ SZÓRÁS
AIJAJ
AAAAA
VEE
AH
MENJÜNK EL A BIGYÓVAL
15
16
17
PÁR NAPPAL KÉSŐBB
18
VÉGE
BIGYÓBOLT

